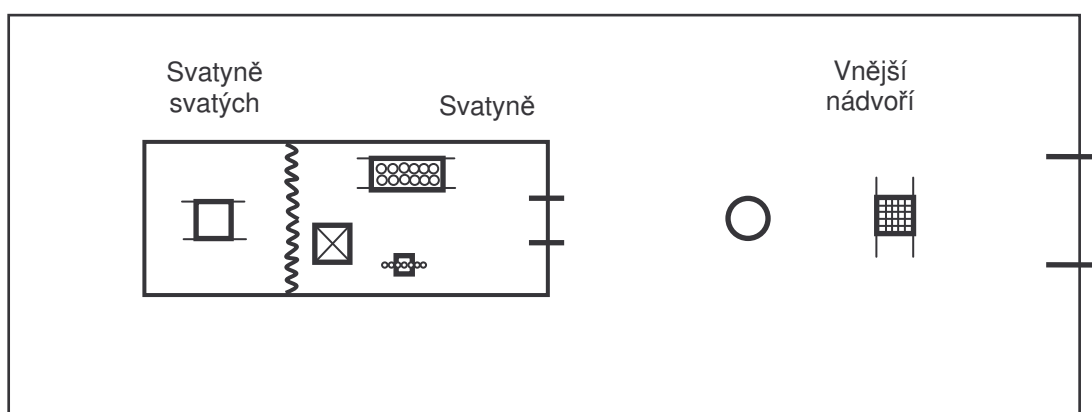

TŘI HOSPODINOVY SVÁTKY

MARK JANTZI
(Tursko, květen 2007)

Dnes večer bych chtěl načrtnout obrázek stánku Mojžíšova a chtěl bych ho vztáhnout ke svátkům Hospodinovým.

Vidíte, že Bůh tu udělal tři oddělení – vnější nádvoří, svatyni a svatyni svatých. Podíváme se do 23. kapitoly 3. knihy Mojžíšovy. Kdo z vás má oblíbenou 3. Mojžíšovu? Když jsem byl mladší, neměl jsem knihu Leviticus moc rád. Mnohým věcem jsem tam nerozuměl. Ale bratří, Bůh nám informace nedává jen tak, jsou v nich ukryty předobrazy a nástiny věcí Božího království. Dovolte mi přečíst několik veršů, abychom získali přehled o tom, kde se nalzáme.

„Mluvil opět Hospodin Mojžíšovi, řka: Mluv k synům Izraelským a rci jim: Slavnosti Hospodinovy, kteréž nazývati budete shromáždění svatá, tyto jsou slavnosti mé.“ (Lev 23:1-2)

V této kapitole jsou popsány tři svátky, o kterých Hospodin Izraelcům přikázal, aby je slavili. Až to budeme probírat, zjistíte, že některé svátky jsou vlastně propojené s dalšími, jako by patřily do jedné skupiny. V podstatě jde o tři hlavní skupiny svátků. Věřím, že jsou obrazem našeho vývoje v Bohu, kam máme v Bohu dojít. Obrazem toho, kam Bůh chce, abychom došli. Všichni věříme, že cíl je svatyně svatých. Čtěme dále od 3. verše:

„Šest dní dělati budete, dne pak sedmého sobota odpočinutí jest, shromáždění svaté bude. Žádného díla nedělejte, nebo jest sobota Hospodinova, ve všech příbytcích vašich. Protož tyto jsou slavnosti Hospodinovy, shromáždění svatá, kteréž slaviti budete v časy jich určité: Měsíce prvního, čtrnáctého dne téhož měsíce u večer bude Fáze Hospodinovo (pascha).“ (Lev 23:3-5)

Když tady Bůh mluví o svatých shromážděních, rozumím tomu tak, že jde o zvláštní druh sabatu. Chápete to podle české Bible stejně? Můžeme říct, že to byly svátky? Je zřejmé, že slovo svátek je odvozeno od slova svatý (den). A smyslem svátku, svatého dne, shromáždění svatého je, že nebudeme dělat nic z toho, co běžně děláme, že nebudeme pracovat. Účelem svátku je vstoupit do odpočinutí, odpočívat v Bohu.

Nevím, jak to chodí u vás, ale v naší společnosti, v našem okolí, v okolních obcencstvích se mnozí lidé v poslední době začali zajímat o sabat a snaží se ho dodržovat. Je to taková novinka, kterou lidé objevili a musí si tím projít. Ale chtěl bych vám ukázat, že Bůh v tom má záměr, že to mluví o vejítí do odpočinutí. **Pascha**, veliká noc, fáze (jití) Hospodinovo je prvním z těch svátků. Založte si prst do Leviticu a podívejme se do Exodu do 12. kapitoly, kde je popsána událost paschy. Myslím, že nám to pomůže pochopit některé záležitosti, které se paschy týkají.

Exodus 12:2: „*Tento měsíc počátek měsíců vám bude; první vám bude mezi měsíci ročními.*“

Nevím jak to ovlivnilo kalendář, který do té doby používali, ale vypadá to, že Bůh mluvil k Mojžíšovi a Áronovi, že od této chvíle chce mít nový kalendář – tento měsíc považujte za první v roce, to je počátek. Je to měsíc, kterému říkali *abib*. Znáte význam slova *abib*? Také ho nazývali *nisan*, ale původní slovo *abib* mluví o sklizni ječmene. Když zrno dospělo do určitého stupně zralosti, nazývalo se *abib*. Měli způsob, jak to poznat. Když položili zrno na horkou plotnu a zůstalo tvrdé, nezměnilo tvar, bylo *abib*, pokud ještě nedozrálo, začalo se jakoby rozplývat. Takže když nastal *abib*, nastal nový měsíc a byl to první měsíc roku.

Když se obrátíme k Bohu a vstoupíme na vnější nádvoří stánku, odpovídá to události paschy, je to počátek, první měsíc. Nevím, jak dalece tomu rozumíte, tak se vás občas budu ptát. Znáte novoluní, nov měsíce? Nejenže ječmen musel být v určitém stupni zralosti, ale zároveň muselo nastat novoluní. K tomu, aby mohl být vyhlášen nový měsíc, muselo být novoluní potvrzeno alespoň dvěma svědky. Není to zajímavé? Když dva svědkové potvrdili novoluní a ječmen byl „*abib*“, mohl být vyhlášen

začátek roku, začal nový rok. A tehdy začíná pro Židy období paschy. Nyní mohou slavit. To se přihodilo přesně v době desáté rány egyptské. Dnes jsem to četl a myslím, že je tam psáno, že 430 let přesně na den, poté co sestoupili do Egypta, měli Egypt opustit.

Takže pascha oficiálně začínala prvního dne prvního měsíce – nisan neboli abib. Pojdme počítat, pascha probíhá 14 dní. Když budete číst Písmo, zjistíte, že prvního dne mělo být svaté shromáždění. Desátého dne měli jít do stáda a vybrat beránka. Beránek měl být s nimi do večera čtrnáctého dne. Večer končil čtrnáctý den, v židovském chápání den končí západem slunce. Jakmile slunce zapadne, začíná nový den. Takže v tuto denní dobu, po západu slunce, byl beránek zabit, pečen na ohni a během noci toho beránka jedli. Jediná kost beránka během všech úkonů nesměla být zlámána. Vidíme v tom obraz Ježíše?

Smyslem toho, že beránka přivedli desátého dne a měli ho u sebe do čtrnáctého dne, bylo, aby se prokázalo, že beránek je skutečně bez vady. Vy víte, že Ježíš byl prozkoušen a osvědčen mezi lidmi po tři a půl roku a byl shledán naprosto bez hříchu. Ve stánku by tomu odpovídal měděný oltář na nádvoří. To bylo místo, kde se vylévala krev zvířat, a mluví to o krvi smíření pro naše spasení. Krev beránka se měla shromáždit do nádoby (vždy to musel být beránek, nikoli ovce), a tou krví měly být pokropeny zárubně a veřeje dveří. Jakmile toto učinili a zapadlo slunce, neměli Izraelci vycházet z domu. Tady můžeme vidět paralelu s Noemovou archou. Krev jako by mluvila o zapečetění dveří. Nebylo to přirozené zapečetění, bylo činěno skrze víru. Mluvilo o krvi Kristově, která měla přijít o pár tisíc let později. Když to převedeme na člověka, dveře do lidské bytosti (mysl) musí být zapečetěny krví Ježíše Krista. Pokud máme být v bezpečí a zachováni během strašlivého holocaustu, který má přijít, musíme zůstat pod přikrytím krve. Když se někdo rozhodl, že musí jít na chvíli ven, myslel si, že se ještě stačí vrátit, riskoval život. Vidíte a chápete ten obraz paschy?

Doporučuji vám, abyste si celou dvanáctou kapitolu přečetli doma a získali celý obraz. Občerstvěte ten příběh ve svých myslích, teď na to není čas, byli bychom tu do rána, ale přece jen přečtu pár klíčových veršů:

Exodus 12:12: „*V tu noc zajisté půjdu po zemi Egyptské...*“ Rozumíme tomu, že Bůh znovu projde zemi, navštíví ji. A znovu se mluví o půlnoční hodině, která se blíží.

„...*a budu bít všecko prvorozené v zemi Egyptské...*“ Prvorození mluví o tom nejlepším z Egypta, řekněme o předních politicích, nejbo-

hatší vrstvě, těch, kteří ovládají zemi. Na prvorozené egyptské přichází soud.

Exodus 12:13: „*Krev pak ta na domích, v nichž budete, budeť vám na znamení; a když uzřím krev, pomínu vás, a nebude mezi vámi rána zahubující, když bítí budu prvorozené v zemi Egyptské.*“

Také se zde píše:

„*Za sedm dní přesné chleby jísti budete, a hned prvního dne vyprázdníte kvas z domů vašich; nebo kdožkoli jedl by co kvašeného od prvního až do sedmého dne, vyhlazena bude duše ta z Izraele.*“ (Ex 12:15)

Možná zde není zcela jasné, o jakých sedmi dnech je řeč. Ale skutečně jde o období od 15. do 21. dne měsíce. Od prvního do čtrnáctého trvá pascha a od patnáctého do jednadvacátého je **svátek nekvašených chlebů – přesnice**. Napovězte, co znamená nekvašený chléb? O čem mluví kvas, co představuje? Kvas, to je droždí. Jaký chleba vám nejvíc chutná? Kynutý chléb anebo chléb bez kvasu? Já mám radši kynutý. Je nadýchanější, lépe chutná. Nekvašený je takový tuhý, možná bych jím krmil vězně, možná by se dal nazvat chlebem trápení. Vzpomínám na jednoho bratra, který k vám do Prahy přijel a nebyl zvyklý na váš chléb. Vzpomínám si, že prohlásil, že jí chléb trápení. Ale mně váš chleba chutná. ☺ Kvas neboli droždí způsobuje kvašení. Vezmete-li sladké víno, vinný mošt, který obsahuje cukr, přírodní ovocný cukr, kvasinky ho začnou rozkládat a změní ho na alkohol. Začnou se tvořit bublinky plynu (CO₂) a v konečném důsledku se to zkazí, je to v podstatě nečistota. V tomto svátku nemá žádná nečistota místo, proto nekvašený chléb. Co říká apoštol Pavel? „Maličko kvasu celé těsto nakvašuje. Vyčistěte všechny kvas, abyste byli čistí.“ (1Kor 5:6-7) Zvláštní je – a teď trochu předbívám – že letnice v obrazu stánku odpovídají svatyni, a tam najednou bude kvašený chléb. Není to zajímavé? Už jste někdy sledovali letnice? O letnicích se zapojí trochu víc tělo a Bůh o tom věděl a řekl, že o letnicích bude kvas. Nikoli však během paschy. Ještě jedna poznámka ke svátku paschy. Vypadá to, že každý sedmý den se svolává svaté shromáždění – 1., 7., 14. a 21. den. Nehledě na to, na kdy vycházejí běžné sabaty, toto jsou zvláštní sabaty ve stanovené dny – svátky.

Další věc je, že následující den, dvacátý druhý, se slaví **slavnost prvotin**. Pán říká, že další den mají mít slavnost prvotin.

Leviticus 23:10-11: „*Mluv k synům Izraelským a rci jim: Když vejdete do země, kterouž já dávám vám, a žíti budete obilí její, tedy*

přinesete snopek prvotiny žně vaší k knězi. Kterýž obraceti bude sem i tam snopek ten před Hospodinem, aby byl příjemnou obětí za vás; nazejtří po sobotě obraceti jej bude kněz. “

Z čeho se pekl chléb prvotin? Ano, z ječmene. Proč nazýváme ječmen prvotinami? Protože první dozrává, správně. Máme pro to nějaký důkaz? Máme, asi jsem si to nepodtrhl. Hledám tu egyptskou ránu, myslím, že to bylo krupobití. Tady to je: Exodus 9:31, sedmá rána.

„I potlučen jest len a ječmen; nebo ječmen se byl vymetal, len také byl v hlávkách. Ale pšenice a špalda nebyla ztlučena, nebo pozdní byla. “
(Ex 9:31-32)

Tady vidíme, že ječmen a len byly prvotinami. I ten název měsíce abib dokládá, že ječmen dozrával jako první. A co naše tělo, chléb z jaké mouky by si raději vybralo, z ječné nebo pšeničné? Pšeničný, tělo má rádo pšenici, protože lépe chutná, je to jemnější mouka. Boží společenství prvotin z pohledu tohoto světa není nic hodnotného. Ale v Božích očích jsou prvotiny to nejkvalitnější.

Podívejme se do Zjevení 14, kde se mluví o sto čtyřiceti čtyřech tisících. Čtvrtý a pátý verš: *„Totoť jsou ti, kteříž s ženami nejsou poškvrnění;...“* To mluví o církvích nevěstky, přirozeně není na ženách nic nečistějšího než na mužích, je to duchovní obraz. Žena jako obraz, typ, v Písmu vždy znamená církev. A tak těch 144 000 se neposkvřnilo s církevními organizacemi typu Babylona, nečistými, jak chcete; *„...nebo panicové jsou. Tiť jsou, kteříž následují Beránka, kamž by koli šel;...“* Kam jde beránek? Když Bible mluví o beránkovi, kam vždycky jde? K tomu, aby byl obětován. Následují beránka Božího, jenž je Ježíš Kristus, až do smrti; *„...tiť jsou koupeni z lidí, prvotiny Bohu a Beránkovi. A v ústech jejich není nalezena lest; neboť jsou bez úhony před trůnem Božím.“* Není to zvláštní? Bůh konečně získal vládu nad jejich ústy.

Takže se vraťme do Leviticu a podíváme se na **letnice**. Neuvedeme zde příslušný měsíc, protože tento svátek je ve skutečnosti založen na počtu dnů. Ale podle ročních období pascha spadá do jarního období, letnice jsou v létě a další svátek bude na podzim. Takže máme léto a budeme číst od 15.verše.

Leviticus 23:15: *„Počtete sobě také od prvního dne po sobotě, ode dne, v němž jste obětovali snopek sem i tam obracení, (plných sedm téhodnů ať jest),...“*

Snopek sem i tam obracení, to jsou prvotiny. Vzali snopky a mávali jimi před Hospodinem. Byl to takový druh oběti. Ten verš říká, že se máme vrátit k 21. dni měsíce a ten se stane sabatem bez ohledu na to, zda je zrovna sobota. Od toho dne se počítá sedm sabbatů, můžete si to spočítat: $7 \times 7 = 49$, přičteme-li jedničku, je to padesát. A to jsou letnice. A ve Skutcích 2:1 čteme: „*A když přišel den padesátý, byli všickni jednomyslně spolu.*“ Byli shromážděni, aby společně slavili letnice. Kdo z vás ví, že Bůh byl naprosto přesný? Je psáno, že když ten den plně přišel (KJV: fully come, řecky: Strong's G4845 sumplēroō – přišel v plnosti, naplnil se), takže nevěřím, že se to stalo, hned jak zapadlo slunce, ale spíše když slunce znovu vyšlo, oni byli shromážděni a Boží oheň na ně padl. Amen, dnes jsem se na to znovu díval a říkal jsem si, jak to muselo být senzační. Na něco se vás zeptám. Ještě jste nadšeni letnicemi? Ano, byl to dobrý den. Opravdu nádherný den. O letnicích toho Bible mnoho neříká.

Leviticus 23:17: „*Z příbytků svých přinesete chleby sem i tam obracení, dva bochníky ze dvou desetin mouky bělné budou; kvašené je upečete, prvotiny jsou Hospodinu.*“

Tady vidíte, že prvotiny pokračují dalšími kroky, rozvíjejí se. Nyní prvotiny obsahují kvas. O letnicích mají prvotiny kvas. Kdo věří tomu, že toto je nejspíš místo, kde se právě nacházíme? Věřím, že jsme prošli paschou a že jdeme stánkem dál do svatyně – jsme na konci letnic a procházíme do dalšího svátku. Chtěl bych zdůraznit, že Boží časování a naplnění těch prvních dvou svátků bylo naprosto přesné. Když se podíváte do Matouše, Marka, Lukáše a Jana, dočtete se, že Ježíš je ten Beránek paschy. Vše, co bylo řečeno o Jeho smrti a ukřižování přesně na den souhlasí s paschou. Židé to dodržují, alespoň kalendář těch věcí; možná nenaplní duchovní podstatu, ale na dny jim to souhlasí. Když se podíváte do Skutků, časově událost naplnění Duchem spadá přesně do svátku letnic, když den plně přišel.

Tento svátek se rovněž pojí se svátkem týdnů. Nebudu o něm nijak zvlášť mluvit, jen ho zmiňuji pro úplnost. Někdy čtete Nový zákon a píše se tam o pasše a svátku nekvašených chlebů, jako by to byly dva různé svátky, ale pamatujte, že první plynule přechází do druhého, navazují na sebe.

Pojďme se nyní zaměřit na sedmý měsíc. Sedmý měsíc odpovídá ve stánku svatyni svatých (nejsvětější svatyni). Zdá se, že jako křesťané máme porozumění paschy, chápeme i svátek letnic, ale když se zeptáte, jak slavíme **svátek stánků**, většina křesťanů pokrčí rameny, netuší.

A víte, proč to tak je? Protože svátek stánků se ještě nenaplnil. Ty dva první se už naplnily. Naplnily se přesně v určený čas. A přijde den, kdy se i třetí svátek podle Božího kalendáře naplní, přesně sedmého měsíce. Mám takový pocit, že to skutečně bude událost, která se stane sedmého měsíce. Vím, že sedmý měsíc je hodně o typologii, že je to obraz, ale ty předchozí svátky byly také obrazy. A Bůh to dodržel úplně přesně.

Dovolte mi říct něco o sedmém měsíci. Už ani nevíme, který měsíc to vlastně je. Červenec, že ano? Víte, máme nepřesný, překroucený kalendář. Kdo to byl, Julius Caesar nebo jiný z římských císařů? Pak zase papež Řehoř měnil kalendář. Ale pravdou zůstává, že kdysi dávno se celý svět řídil podle jednoho kalendáře. První měsíc roku byl na jaře. Pak změnili jména některých měsíců v kalendáři, aby to lépe sedlo s římskými božstvy. January (leden) – Janus, ani ty bohy všechny neznám, pak July (červenec) je podle Julia Caesara, August podle císaře Augusta, ale když přijde na září, najednou tu máme čísla, tak jak to původně bylo – Septa, okta, nona, deka – to známe z latiny – sedm, osm, devět, deset. September byl původně sedmý měsíc. A vy víte, že židovský kalendář nezačíná prvního podle našeho počítání. Proč? Protože čekali na novoluní.

Vzpomínám si, že před několika lety byl u nás jeden Žid a vysvětloval nám to. Dostali jsme se k přelomu milénia a on říkal, že 2000/2001 není přelom milénia, a posunul to podle židovského porozumění o několik měsíců. Pak se v Jeruzalémské oblasti stala taková zvláštní věc. Lidé, kteří chtěli vzkřísit starý židovský kalendář, vyšli a zaseli starověký ječmen, začali ho v Izraeli pěstovat. A toho roku bylo velmi chladné jaro a ječmen nebyl podle jejich očekávání abib..., a tak museli kalendář zpozdít o celý měsíc. Jednou jsem tomu člověku psal a vyptával jsem se ho na rok 2008 a on mi odpověděl – už nic nepředpovídám. Myslel jsem si, že by bylo užitečné vědět, kdy ty věci přijdou, Bůh je zajímavý, neřekne nám den ani hodinu. Vždyť i novoluní se může zpozdít o den dva.

Mluvíme o svátku stánků, podívejme se do 24. verše.

„Mluv synům Izraelským takto: Měsíce sedmého, v první den téhož měsíce, budete mít odpočínutí, památku troubení, shromáždění svaté držíce.“ (Lev 23:24)

Prvního dne sedmého měsíce je slavnost troubení, ale ve skutečnosti je to součást svátku stánků. Měl bych říkat tišri, tak Židé ten měsíc nazývají. Takže prvního dne troubili na trubky. Potom Bůh mluvil k Mojžíšovi

(verš 26 a 27): „Mluvil také Hospodin k Mojžíšovi, řka: Desátý pak den každého měsíce sedmého den očišťování jest. Shromáždění svaté míti budete, a ponižovati budete životů svých, a obětovati obět ohnivou Hospodinu.“

Desátého dne sedmého měsíce je **den očišťování**. Určitě jste četli Mojžíšův stánek od bratra duCilla. Co se s Židy dělo v den očišťování? Toto byl jediný den v roce, kdy nejvyšší kněz vstupoval do svatyně svatých za oponu. Dokončil práci na zlatém oltáři, vzal kadidlo, prošel oponou do svatyně svatých, kadidlo stoupalo vzhůru k Bohu a šekína sláva byla přítomna nad slitovnicí. Člověk přichází tváří v tvář plnosti a realitě Boha. Mezi člověkem a Bohem není opona. Vidíte, i svátek stánků přesně odpovídá svatyni svatých. Nejprve zní trubky – o čem to duchovně mluví? Je to ohlášení, které Bůh činí. Dám vám několik veršů z Nového zákona, které to potvrzují.

Matouš 24:29-31: „A hned po ssoužení těch dnů slunce se zatmí, a měsíc nedá světla svého, a hvězdy budou padati s nebe, a moci nebeské budou se pohybovati. Tehdážť se ukáže znamení Syna člověka na nebi, a tehdyť budou kvíleti všeska pokolení země, a uzříť Syna člověka přicházejícího na oblacích nebeských s mocí a slávou velikou. Kterýž pošle anděly své s hlasem velikým trouby, i shromáždít vyvolené jeho ode čtyř větrů a od končin nebes až do končin jejich.“

Zvuk trubky, hned po soužení. Svátek troubení.

První Korintským 15, tam je další svědek. Je dobré dát pokud možno dvě až tři potvrzení z Písma. Konec 51. a 52. verš: „...hned pojednou, v okamžení, k zatroubení poslednímu. Neboť zatroubí, a mrtví vstanou neporušitelní, a my proměnění budeme.“

Víte, o čem to vše mluví. V 50. verši je psáno: „Tělo a krev království Božího dědictví dosáhnouti nemohou, aniž porušitelnost neporušitelnosti dědičně obdrží.“

To mluví o čase naší proměny. Musíme být proměnění, bratří, abychom mohli vstoupit do Boží přítomnosti. To je to přebývání ve stínu Všemohoucího. Já vím, že stín Všemohoucího byl i u prvního svátku, ale všechno se rozvíjí od přirozeného přes duchovní až do plnosti.

Zjevení 11:15 – ještě jeden svědek k trubkám, píše se zde o dvou svědcích:

„A sedmý anděl zatroubil, i stali se hlasové velicí v nebi, řkoucí: Učiněnat' jsou království světa Pána našeho a Krista jeho, a kralovatíť bude na věky věků.“

Chcete-li přirovnat troubení poslední, sedmé trubky k vejítí skrze oponu do svatyně svatých, najděte si ještě 19. verš.

„I otevřín jest chrám Boží na nebi, a vidína jest truhla smlouvy jeho v chrámě jeho. I stalo se blýskání, a hlasové, a hromobití, a země třesení, i krupobití veliké.“ (Zj 11:19)

V době troubení sedmé trubky se otevřela opona a byla vidět truhla.

To byl desátý den, ale troubením svátek stánků ještě neskončil. Od 15. do 22. dne teprve nastává vlastní slavnost stánků. Nazvu to trochu jinak – budky. Myslím tím dočasné přístřeší, postavené s palmových nebo jiných větví, dostatečně velké, aby se tam dalo přespat, ale určitě to není místo, kde byste chtěli strávit zbytek života. Někdy Židé jen vylezli na střechu a postavili tam takovou budku. Původně určitě měli ke stavbě té budky použít větve, ale pochopil jsem, že v průběhu let z pohodlnější a začali stavět malé stany. Kdyby náhodou začalo pršet. Ale vzpomeňte si, co jsme tam četli: ponižovati budete duší svých. Takže celý smysl přebývání v těchto nepohodlných podmínkách byl v tom, aby jim pomohl ponížít jejich duši. Někdy je třeba náš komfortní životní styl trochu zhoršit, abychom mohli naplnit, o čem zde Bůh mluví – o ponižování duše. Pokud chápete prorocké slovo o čase a období a co se na zemi během tohoto období bude dít, co se má naplnit, pochopíte také, že budeme poniženi. Nehledě na to, jak si to naplánujeme, jak se zajistíme, budou protivnosti, přijde trápení.

Ještě bych chtěl zmínit židovské názvy roš hašana a jom kipur. Roš hašana je slavnost troubení a jom kipur den očišťování, den smíření. Ještě se vraťme do Leviticu.

Leviticus 25:8-10: *„Sečteš také sobě sedm téhodnů let, totiž sedmkrát sedm let, tak aby čas sedmi téhodnů let učinil tobě čtyřidceti devět let. Tedy dáš troubiti trubou veselé všudy sedmého měsíce v desátý den; v den očišťování dáš troubiti trubou po vší zemi vaší. I posvětíte léta padesátého, a vyhlásíte svobodu v zemi té všechněm obyvatelům jejím. Léto milostivé toto míti budete, abyste se navrátili jeden každý k statku svému, a jeden každý k čeledi své zase přijde.“*

Vzpomeňte si, že jsme používali číslo padesát, když jsme mluvili o Noemově arše. Tady se u té padesátky znovu zastavíme a rozebereme ji.

Na straně jedné mluví padesátka o letnicích ve svatyni, a na straně druhé je plnost léta milostivého, které se oznamuje v den smíření (očist'ování). Ježíš je naším létem milostivým. Ježíš osobně je tím padesátým létem (výročím, jubileem), které nazýváme milostivé. On je zde totiž vším, co jsme načrtli... On je dveře, On je cesta, On je světlo, všechno tu ukazuje na Ježíše. A zároveň nám to ukazuje, že máme jít hlouběji a hlouběji do Krista. Ježíš sám toto lidem kázal. Najděte si Lukáše 4:18-19:

„Duch Páně nade mnou, protože pomazal mne, kázati evangelium chudým poslal mne, a uzdravovati skroušené srdcem, zvěstovati jatým propuštění a slepým vidění, a propustiti ssoužené v svobodu, a zvěstovati léto Páně vzácné (milostivé).“

Kdybyste byli Židé a rozuměli všem svátkům, o nichž jsme hovořili, a jejich prorockému významu, pak byste chápali, co zde Ježíš onoho dne v synagoze říká. Duch Páně nade mnou, abych vyhlásil všechno vysvobození, které k létu milostivému patří, a zvěstoval léto Páně vzácné. Jinými slovy: Vyhlášuji duchovní naplnění vašeho přirozeného léta milostivého. A co znamená číslo sedm? Odpočinek. Sabat znamená odpočinek. Pravý význam toho slova je „nedělat žádnou práci, nepracovat“. Rozumějte, nemyslím si, že bych toto vše byl schopen naplnit přirozeně. Jak tedy zachovám paschu? Když si to přečtete ve Starém zákoně, je tam psáno: tyto svátky budeš zachovávat vždycky, na věky, po všechny generace, na památku.

Nezabím každoročně beránka. Nejím týden nekvašený chléb. Ale přesto slavím paschu. „Kolikrát byste chléb tento jedli a z tohoto kalicha pili,...“ Jaký kalich, jaký chléb? Mám účast na životě zmrtvýchvstalého Ježíše Krista. Ctím tuto krev, mám ji na duši. Zachovávám paschu. Jak zachovávám letnice? Letnice zachovávám tak, že žiji v plnosti Božího Ducha. Nejenže jsem prožil zkušenost křtu Duchem svatým před patnácti lety, nebo kdy to bylo. Ale žiji v Duchu Krista, chodím v NĚm. Tak slavím letnice. Ale pořád ještě nevím, jak zachovávat svátek stánků, protože se ještě nenaplnil. Ale víte co, přichází den, kdy oslavím svátek stánků v jeho plnosti. Jak to udělám? Sedm krát sedm plus jedna. Odpočinek krát odpočinek, odpočinek čtvereční, plnost, plnost odpočinutí. Přirozený odpočinek byl na vnějším nádvoří: „Budeš zachovávat den sedmý. Každého sedmého dne nebudeš dělat nic. Nebudeš sbírat dřevo, nebudeš...“ (Ex 20:10) – přirozená rovina. Dále je duchovní rovina: „Pojďte ke mně všichni, kteří pracujete a obtíženi jste a já vám dám odpočinutí. Učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorného srdce a naleznete odpočinutí duším svým.“ (Mat 11:28-29) To je duchovní sabat. V Kristu jsem

v odpočinutí. „Hleďte nejprve království Božího a spravedlnosti jeho...“ (Mat 6:33) „Kdo z vás pečlivě myslí dokáže přidati ku postavě své loket jeden?“ (Mat 6:27) Tady mluví Ježíš o odpočinutí. Jen vejděme do Krista, bratří, je to tak jednoduché. On to učinil snadným, my to děláme složité. Svět ještě nevešel do odpočinutí.

Římanům 8:19-21: *„Nebo stvoření pečlivě jako vyhlídá, očekává zjevení synů Božích. Marnosti zajisté poddáno jest stvoření, nechtě, ale pro toho, kterýž je poddal, v naději, že i to stvoření vysvobozeno bude od služby porušení v svobodu slávy synů Božích.“*

Poslední verš je ze Zachariáše. Proč, bratře Marku, hledáš v Zachariáši, co tam je? Protože je tam verš o slavení svátku stánků, víte o tom? Už to mám, je to v poslední kapitole, píše se zde o všech těch hrozných ranách, které mají přijít na svět.

Zachariáš 14:16: *„I stane se, že kdožkoli pozůstane ze všech národů, kteříž by přitáhli proti Jeruzalému,...“* Co je to Jeruzalém? My jsme Jeruzalém. Kolik národů se proti nám postavilo? Oni povstali proti Kristu, proti Božímu městu, proti svatému městu.

„...přicházeti budou z rok do roka klaněti se králi Hospodinu zástupů a slaviti slavnost stánků.“

Proč tady zmiňuje svátek stánků? Proč neřekl, že mají všichni slavit paschu? Myslím, že k tomu máme klíč. Myslím, že sedmého měsíce dojde k nějakému vyvrcholení v přirozeném i v duchovním. Pokud ne v přirozeném, tak v duchovním určitě, a to do takové míry, že to bude zjevné pro všechny. Přečtěme ještě pár veršů.

Zachariáš 14:17-18: *„I stane se, kdo z čeledí země nebude přicházeti do Jeruzaléma klaněti se králi Hospodinu zástupů, že nebude na ně pršet déšť. A jestliže čeled Egyptská nevstoupí, ani přijde, jakkoli na ně neprší, přijde však táž rána, kterouž raní Hospodin národy, kteříž by nepřicházeli k slavení slavnosti stánků.“*

Egypt, to je svět. Svět bude muset uznat – bude mít „núž na krku“ – pokud neuzná naplnění všech věcí v Kristu Ježíši, tak na něj nebude pršet.

Zachariáš 14:19: *„Tať bude pokuta pro hřích Egyptských a pokuta pro hřích všech národů, kteříž by nechodili k slavení slavnosti stánků.“* Déšť – může se jednat o přirozený i o duchovní déšť.

Nezkoumali jste někdy náhodou přirozené podmínky v oblasti Egypta? Jak moc tam prší? Celá severní Afrika je co? Nic jiného než poušť. Sahara. Téměř žádné vodní srážky. Co ještě je zvláštního na severu

Afriky? Islám. Střední Východ tam za Izraelem. To je samý islám. Arábie. Sucho, sucho. Zajímavé, jak se to projevuje v přirozeném.

To je asi tak všechno, co jsem vám chtěl předat, jsem rád, že jsme to tu mohli načrtnout a zapsat. Máte nějaké otázky či komentáře? Zjevení, ukazuje vám Bůh něco?

Mohu říct ještě jednu věc? Věřím tomu, že Ježíš se narodil během oslav svátku stánků. Určitě se narodil koncem měsíce, kterému my říkáme září (September – sedmý měsíc). Řekl bych, že na to mám téměř jistý důkaz z Bible. Říkám si, nešlo tehdy o slavnost trubení? Když andělé chválili... Sláva na výsostech Bohu!

Ještě musím něco dodat o svátku stánků, o naplnění toho svátku. Ten verš je ve Zjevení 21, začneme od 1. verše.

Zjevení 21:1-3: *„Potom viděl jsem nebe nové a zemi novou. Nebo první nebe a první země byla pomínula, a moře již nebylo. A já Jan viděl jsem město svaté, Jeruzalém nový, sstupující od Boha s nebe, připravený jako nevěstu okrášlenou muži svému. I slyšel jsem hlas veliký s nebe, řkoucí: Aj, stánek Boží s lidmi, a bydliť bude s nimi, a oni budou lid jeho, a on Bůh s nimi bude, jsa Bůh jejich.“*

Všimněte si, že třetí verš mluví o svátku stánků. Až to všechno skončí, Bůh bude bydlet s námi. Nejedná se o nic dočasného, bude s námi přebývat napořád, vždycky, permanentně, trvale. A v jakém to stánku Bůh touží přebývat? Chce trvale bydlet v nás. Učinil si svůj domov v člověku, všechny věci přicházejí do plnosti. Plnost přebývání Boží přítomnosti. Máme zjevení Krista při odpuštění našich hříchů, když přijímáme Jeho očišťující krev, máme přebývání, naplnění Duchem, ale Duchem svatým to nekončí. Bible nazývá Ducha svatého závdavkem našeho spasení. Závdavek znamená záloha, takže mějme na mysli, abychom se nezastavili, musíme jít dál, abychom se posouvali kupředu.

Jak jsme četli ve Zjevení 11: *„Změř síň, ale nádvoří vynech, bude pošlapáno.“* (Zj 11:1-2) – nemůžeme žít na nádvoří, musíme jít dál do svatyně. Nakonec ohavnost zpusťování přijde i na svatyni a musíte odtamtud uprchnout na vyšší rovinu (do svatyně svatých). *„Kdo přebývá v Judsku, ať uprchne do hor.“* (Mat 24:16) – Všechno to je duchovní jazyk, vnímejte to duchovně. V těch knihách, co jsme přivezli, se o těchto věcech píše, můžete si je prostudovat. Projít si verše detailněji. Zvláště kniha *Keeping of Days* (Zachovávaní dnů) o tom pojednává. To už je opravdu vše, děkuji za pozornost. Uvidíme se zítra večer. Amen.